

עלון מס' 974 אחרי מות קדושים יא' באייר תשפ"ה

פרקי אבות פרק ג'

ישא ברכה

יוצא ע"י אברכי הכולל שבמוסדות 'יגל יעקב', חולון
בראשות נז"ר עט"ר הרה"ג יוסף מזגריי שליט"א

הארץ הקדושה

מילה קטנה - חור גדול!

מעשה בעשיר מופלג שהיה מכניס אורחים במידה גדושה. היה לו מנהג בו רצה להשתדל להשביע את רצון כולם. הלא העשירים מבכרים מעט ובלבד שיוגשו להם מעדנים עדינים בכלים מכלים שונים. והעניים אוהבים מאכלים פשוטים ובלבד שיהיו בכמות נכבדה ולא יכבידו עליהם בנימוסי שולחן מגבילים. מה עשה אותו עשיר? הציב שני שולחנות. הוא ישב בראש שולחנם של העשירים באי ביתו שאהבו לאכול כמותו, ולעניים ערך שולחן גדוש ומלא כרצונם וכחפצם. פעם בעיצומה של ארוחה נכנס אדם. בעל הבית העשיר הזמין במאור פנים ליטול ידיים ולשבת לצידו. ישב אותו אדם ככפוי שד, התבלבל מתצוגת הסכ"ם, עיווה פניו למראה המנות הקטנות ופזל לעבר השולחן השני. אמר לו בעל הבית: התכבד ועבור לשם. התקומם וקרא: הזוהי הכנסת האורחים המפורסמת, אתה מגרש אותי משולחנך? אמר לו העשיר: חלילה וחס. אבל במקום לפזול לשם כל העת, קום ועקור לשם! משל זה נשא המגיד מדובנא זצ"ל ונמשלו כה נוקב. הקב"ה ישתבח שמו לעד, הכניסנו לארץ ישראל, רבינו הרמב"ן זצ"ל, כתב שכל מעלותיה של ארץ ישראל רוחניות: אין תורה כתורתה ואורה של ארץ ישראל מחכים. אך מה רבה הצרה שישבו בני ישראל באותו "שולחן" עשירים נכבד ומהולל ופזלו למאכלים הגסים של האכירים - לאותן מידות מנוכרות ואורחות חיים רחוקים מדרך ישראל סבא. אמר הקב"ה: אם אינם מכירים בטוב הארץ, אם פוזלים הם לגשמיות מה להם כאן, ילכו לשם! ואכן כך כתוב בגמרא (סנהדרין צד). שכאשר ישראל גלו אמרו: ארץ זו טובה כארצנו כארץ ישראל. חזרו ואמרו: טובה בכפליים. והוכיחו בדבריהם שלא הוקירו את מעלת ארץ ישראל, מעלתה הרוחנית ואם כן בדיון גלו! אחים ואחיות יקרים, כמה צריכים אנו ראשית להכיר בטובת המקום עלינו, לפאר ולשבח על הזכות העצומה בה זכינו לשבת בארץ הקודש, אך חובה חשובה ביותר רובצת על כתפנו, שלא נעשה מעשים ודברים שיגרמו לנו לגלות מארצנו הקדושה, שיגרמו לשונאינו ומבקשי רעתנו להצר לנו ולהסיר את שלוות נפשנו בארץ חמדת הימים. והרי כתוב מפורש בפרשתנו (יח, כח): "ולא תקיא הארץ אתכם בטמאכם אותה כאשר קאה את הגוי אשר לפניכם". ארצנו מקודשת היא ואינה סובלת חטאים, מקיאה עוברי עבירה. אל לנו להיות כאותם אלה שאין הארץ חפצה בהם. די לנו לזכור את כל אותן תפילות שהתפלל משה רבינו לה' יתברך לזכות להכנס לארץ ישראל, ואף שמי לנו גדול ממשה רבינו, לא זכה לכך ובפרשיות בהם מוכיח משה רבינו את העם ומזכיר לו ברמז היכן חטא ומעוררו להטיב את דרכיו, מספר משה לעם ישראל על תחינתו הפרטית לנחול את הארץ כמו שכתוב: "ואתחנן אל ה' בעת ההיא לאמר, תפילה שכאמור לא נענתה. ונשאלת השאלה: מה קשורה בקשתו של משה רבינו להכנס לארץ לתוכחת העם? והסביר רבינו אברהם אבן עזרא זצ"ל שמטרת משה רבינו להדגיש ולדגים לפני העם עד כמה חשובה ונעלה, קדושה ומרוממת היא הארץ הקדושה. עד כמה שאפילו הוא - אדון כל הנביאים, הגדוש בתורה ובמצוות - השתוקק כל כך לבוא אליה ולא זכה לזה. לאור זאת ידעו בני ישראל להוקיר את ירושת הארץ וישמרו בהקפדה את המצוות כדי שלא יגלו ממנה בעוונותיהם, כי ארץ ישראל "עיני ה' אלוך בה" - העובר בה עבירה, כאילו עברה בארמון המלך, והמקיים בה מצוה, כאילו קיימה לעיני המלך, בארמונו! לכן כתב בעל "חרדים" הקדוש זצ"ל (פרק נט): "לכן יחרד כל אדם בבואו אל ארץ ישראל להיות ירא שמים כפל כפליים ממה שהוא בחוץ לארץ, ויידע כי בבית המלך הוא יושב!". עת צרה היא ליעקב, עת אשר נפטרים מגיני הארץ ואנשי אמונה, עת אשר עוזבים אותנו לאנחות צדיקי הדור וחכמי הדור. כמה חובה כפולה ומכופלת היא לנו להתחזק בתורה ובמצוות, בחסד ובמעשים טובים, כמה צריכים אנו להרבות בתפילה לשוכן מעונה שיקבץ את פזורינו מארבע כנפות הארץ ויגאל אותנו גאולה עולמית, יבנה לנו את בית מקדשנו ותפארתנו וישיב בנים לגבולם, ואם נזכה להתחזק בדברים חשובים אלו, ודאי וודאי שה' יתברך יראה בעונינו ובלחצינו ויגאלנו בקרוב.

בפרשתנו קוראים אנו על עבודת הכהן הגדול בבית המקדש, ביום הכיפורים - יום גדול ונורא. הטבילות הרבות שטבל, החלפת הבגדים, עבודת הקורבנות, היו מחייבות את הכהן לשמור על מחשבתו שתהיה זכה וטהורה, בפרט בעת היכנסו לקדוש הקדושים, שמחשבה פסולה בה היתה גורמת למיתה מיידית! מעשה היה בשמעון הצדיק, ששימש את ישראל ארבעים שנה בכהונה גדולה, ובשנה שמת, הודיע למקורביו לאחר היום הקדוש, שבאותה שנה הוא ימות. לשאלתם מניין לו זאת? ענה ואמר שבכל יום כיפור היה מזדמן לו זקן אחד לבוש לבנים ומעוטף לבנים שנכנס ויצא עימו לבית קודש הקדושים, ובאותה שנה נזדמן לו זקן אחד לבוש שחורים ומעוטף בשחורים שנכנס עימו אך לא יצא עימו. בירושלמי אמרו שאותו זקן לא היה לא אדם ולא מלאך אלא השכינה הופיעה בפניו בדמות זקן בזכותו של שמעון הצדיק שהיה אדם גדול! הוסיף וכתב ה"מעם לועז", שלשמעון הצדיק היו שני בנים שמעי וחוניו, שמעי היה הגדול, אולם חוניו היה בקי יותר בסדר העבודה ולכן ביקש שמעון הצדיק שחוניו ישמש תחתיו בכהונה גדולה. חוניו סירב כדי שלא להטיל דופי באחיו שהיה גדול ממנו ב-ב' שנים ומחצה. אולם לאחר שנכנס שמעי לכהן ככהן גדול, נתחרט חוניו ורקם מזימה שפלה כדי שיהרגו את אחיו ויכנס הוא תחתיו לכהונה גדולה! המזימה התגלתה לבסוף והתוכנית התבטלה! לאחר מכן כשרצו להורגו בשל מעשה זה, ברח לאלכסנדריה ואסף אנשים ריקים ובנה מזבח והעלה עליו קורבנות לה', אך כמובן שלא היה להם דין קורבן שהרי ציוונו ה' יתברך: "הישמר לך פן תעלה עולותיך בכל מקום אשר תראה כי אם אל המקום וגו'!" וכל זה גרמה לו גאוותו הרעה. אחרים יקרים, הדברים מעוררים ונוקבים חדרי בטן, אם אדם המוותר מרצונו, על תפקיד חשוב, מוכן אחר כך להרוג את אחיו כדי לזכות לשררה, כמה צריכים אנו להיזהר ולהימנע כאשר יש אנשים "מעלינו" בעבודה, שלא לזרוק להם "עקיצות", או לדבר בגנותם מאחורי גבם, וכל שכן בפניהם, שהרי גם הלבנת פנים - לשפיות דמים תיחשב! ומילה קטנה - חור גדול בלב יכולה לפעור! בפרט בימי הספירה ששומה עלינו להיזהר בכבוד הזולת במשנה מרץ, וה' הטוב לא ימנע טוב להולכים בתמים!

זמני בניית ויציאת השבת

שבת	ה'א	י"ג	ח"ה	ב"ש
מיטת שבת	19:07	18:50	18:58	19:06
ציאת שבת	20:08	20:05	20:09	20:06
רבנות	20:40	20:43	20:40	20:38

הפטרת השבוע

הפטרה: ויהי דבר ה' (חזקאל כ"ב)

בזוהר הקדוש אמרו, שהיו קושרים חבל לרגלו של הכהן הגדול לפני כניסתו לקודש הקודשים, כדי שאם ימות בקודש פנימה, ימשכו בחבל ויוציאוהו. חבל דומה נקשר לרגלו של רבינו הבאבא סאלי זצ"ל בצעירותו, ומעשה שהיה כך היה. כאשר ביקר לראשונה בארץ הקודש והיה בצפת, מצא שבית הכנסת של האר"י הקדוש זצ"ל נעול על מסגר ואין מתפללים בו, משום שכל הנכנס לתוכו - מת בו במקום! מה עשה? השטתח על קיברו של רבי האר"י זיע"א כשהוא מייחד ייחודים נשגבים, טבל במקוה האר"י והורה שיביאו לפניו את שמש בית הכנסת עם מפתחותיו. השמש נרתע, והודיע שמצווה הוא מפי רבני העיר שלא למסור את המפתחות, כי פיקוח נפש הוא! ציוה עליו רבינו במפגיע שימסור לו את המפתחות, והשמש ניאות בתנאי אחד: שיסכים כי יקשרו חבל לרגליו, ואם יקרהו חלילה כפי שקרה לקודמיו, לא יאלץ השמש לבוא בעקבותיו ולסכן את נפשו. הורה רבינו למשרתו שיאחז בגלימתו ויבוא עימו. אחוז שרעפים פתח את השערים, נכנס לבית הכנסת, פתח את היכל הקודש והוציא את ספר התורה המיוחס לאר"י הקדוש, קרא בו מה שקרא והכניסו להיכל, והודיע לשמש הרואה ומשתאה: "פעלתי בייחודי שבית הכנסת הקדוש יוכל להיות פתוח לכל אדם!". רץ השמש והודיע לרבני העיר על הנס שהתרחש. באו ואמרו לרבינו כי רצונם לכבדו בסעודה גדולה, כפי שהכהן הגדול היה עורך משתה בצאתו בשלום מפי הקודש. אך רבינו סלדה נפשו מן הכבוד והפירסום, והקדים לנסוע לירושלים לבית ידידו הגאון רבי יוסף שלוש זצ"ל.

בפרשתנו נצטוונו: "בצדק תשפוט עמיתך", מצות עשה לדון לכף זכות, ותלמידי חכמים, ביותר! מפרסם הסיפור במשורר והפייטן רבי ישראל נג'ארה זצ"ל (בעל ה"ה-ה ריבון עלם", ששמו רמוז בראשי הבתים בו), שהיה יושב לשולחן השבת ומשורר כהרגלו. אותה שעה ישב רבינו האר"י הקדוש בחברת תלמידיו וראה מלאכים לאלפים ולרבבות מתקבצים בבית רבי ישראל לשמוע אל הרינה ואל התפילה, כי כל שיריו נאמרו ברוח הקודש. לפתע ראה שבא מלאך וסילק משם את כל המלאכים, משום שרבי ישראל שורר לפני ה' בזרועות מגולים. מיד שלח האר"י הקדוש שניים מתלמידיו הקדושים לגלות על כך את אוננו. כששמע זאת רבי ישראל אחזתו רעדה וכיסה זרועותיו, והמלאכים שבו והתקבצו לשמוע אל רינתו. כאשר הגאון רבי יהודה גופאן זצ"ל, בעל "מנחת יהודה", מגדולי תימן לפני כמאתיים שנה, שמע סיפור זה, לא יכול היה להאמין שהדברים כפשוטם. "כי אי אפשר לומר על איש כמוהו שתהא שגגה זו יוצאת מתחת ידו, ומה גם בעת שרוח הקודש שורה עליו!". יש לדעת ולהבין דברי חכמים וחידותם. הוא הסביר את ענין "הזרוע הנטויה", בה ענש ה' יתברך את המצרים, מה הוא שגב עניינה על פי סתרי חוכמת הקבלה, וכבר הובטחנו שהגאולה העתידה תהיה כבעין אותה בחינה. "וכימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות". על זה יתכן שהמשורר האלוקי רבי ישראל נג'ארה ביקש להחיש את קץ הפלאות, וגילה זרוע קדשו כדי לעורר על ידי כך מידה זו ממידותיו של הקדוש ברוך הוא. אבל לא הגיעה עת הגאולה, והבורא שלח מלאך כדי להרחיק משולחנו מלאכי מרום. והאר"י הקדוש ראה כל זאת ברוח קודשו ושלה לומר לו שיכסה זרועותיו, כי לא בא עדיין עת לחננה. ומכל מקום נתעטף הסיפור בלבוש פשוט, כדי לחנך גם לפשוטו וחיצוניותו, לשבת לשולחן השבת בדרך כבוד ויקר! הנה כך קיים מצות עשה מן התורה, לדון לכף זכות! (מעייין השבוע)

"כתונת בד קודש ילבש" (טז,ד)
הסביר רבינו ה"אור החיים" הקדוש זצ"ל, שהכתוב בא להדגיש ולומר, שלא נחשוב שבגדי הכהונה הגדולה (חושן, אפוד, המעיל ופעמוניו וציץ הזהב), הם שצריכים להיות של קודש, אבל הכתונת - שכל אדם לובשה - הרי היא לבוש בסיסי ויכולה להיות של חולין. לא כן, אלא הכתונת והמכנסיים, אף הם קודש. ומכאן נלמד, שלא רק מעשים נשגבים כתפילה ולימוד קודש, הם אלא גם מעשים בסיסיים כאכילה ושתייה, שינה ומנוחה, שיחה ודיבור, חייבים להעשות בקדושה, בבחינת "כל מעשיך יהיו לשם שמים!" (מעייין השבוע)

"כי ביום הזה יכפר עליכם" (טז,ל)
הגאון רבי יצחק הכהן זצ"ל הביא את דברי רבותינו, שאברהם אבינו עליו השלום מל עצמו ביום הכיפורים, ומיני אז זוכר הקדוש ברוך הוא בכל שנה ושנה את בריתו ומוחל את עוונות בני ישראל, ככתוב: "כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם". והנה, אין לך דבר שאינו רמוז בתורה! "הזה יכפר עליכם" - ראשי תיבות בגימטריא - "מילה", וסופי תיבות, עם חשבון ג' התיבות, בגימטריא - "אברהם!" (מעייין השבוע)

"ואיש איש מבית ישראל ומן הגר בתוכם אשר יאכל כל דם ונתתי פני בנפש האוכלת את הדם והכרתי אותה מקרב עמה" (יז,י)

יש לדקדק, מדוע בפסוק זה שמדבר באיסור אכילת דם, נאמר "והכרתי", ואילו לגבי איסור אכילת חלב נאמר (ויקרא ז,כה): "ונכרתה הנפש?" ותירץ ה"משך חוכמה": ויש לומר שמכיון שהחלב טעמו טעים והאדם אוכל אותו לתיאבון, על כן נאמר "ונכרתה", דהיינו מעצמה, מבלי לייחס את מעשה העונש להשם יתברך הטוב. אבל לגבי דם שנפשו של אדם קצה בו, וכפי שאמרו רבותינו בתלמוד (מכות כג:), הרי אכילתו היא להכעיס, על כן נאמר "והכרתי", דהיינו שמעשה העונש מיוחס להשם יתברך בעצמו.

(תורת הפרשה)
"ערות אשת אחיך לא תגלה" (יח,טז)
מרן הגאון רבי חיים עוזר זצ"ל, סיפר למרן הרב שך זצ"ל מעשה נורא שאירע בו. בפקודת רופאיו הוצרך לנסוע למעיינות מרפא, ולשהות שם בימים הנוראים. אין לתאר את עוגמת נפשו, וחשב בליבו: על מה עשה ה' לי ככה, לנתקני מקהילתי, מטרופולין של יהדות, ולקלעני למקום כה נידח? ב"שבת תשובה" במנחה, ראה אורח בבית הכנסת. נתן לו שלום במאור פנים ושאלו מהיכן הוא. סח האיש שהגיע מאמריקה ונקלע לכאן בדרכו לפטרבורג. אחיו נפטר בהותירו אחריו אלמנה וילדים רכים. והחליט, שבמקום שתנשא לאיש זר, עדיף שישאנה ויגדל את אחייניו. כתב לה על כך ונענתה בחיוב, ועתה הוא בדרכו לשם. נחרד רבי חיים עוזר: הלא אשת אח שיש לה בנים ערוה היא, ואסורה מן התורה! פתח לפניו חומש והראהו פסוק מפורש! נענה הלה ואמר: "איש לא ישכנעני לבטל תוכנית! אולי, אם הרב של וילנא יורני, אציית לדבריו!". אמר לו רבי חיים עוזר: "אני הוא רבה של וילנא!..." וסיים מרן הרב שך זצ"ל: בוא וראה, שהיה כדאי לפני הקב"ה להשאיר את רבן של ישראל בנכר בימים הנוראים, ולגרור לו עוגמת נפש עד דכדוכה של נפש - ולגרור לו יסורי גוף שיאלצוהו להשאר שם - ובלבד שיהודי פשוט יינצל מאיסור!

(לולי תורתך)

חנוך לנער

זכו - שכינה ביניהם

חלומות ודמיונות ופישורן

בספר בני חביבי הביא הדרכה נפלאה אודות ילדים החולמים ומדמיינים את עתידם, ומחמת חביבות לשונו אביאה ככתבה: ילד החולם על מקצוע שיבחר בו, מדמיין לעצמו כיצד ייראו חייו כבעל המקצוע המסויים, ואחר כך הוא מנסה ללמוד את המקצוע כדי לממש את החלום. אילו לא השתמש בכוח הדמיון שלו בתחילה, לא היה כוח מניע שימריץ אותו להשקיע מאמצים אדירים ברכישת הכשרה, המיומנות והידע הדרושים על מנת להצטרף לבעלי אותו מקצוע. כוח הדמיון שלו נותן לו כוח להגשים את חלומותיו. כיון שהוא רק ילד, העלול לעיתים לבלבל בין מציאות לדמיון, אסור לנו לנהוג ביד תקיפה, אם הוא אינו מדויק בפרטים בשעה שהוא מספר סיפור או מתאר מקרה שאירע. ילדות קטנות אוהבות לשחק בבובות ולהעמיד פנים שהן אמהות, כך הן מכינות עצמן לתפקיד המיועד להן בחיים. כל ילד זקוק לכוח הדמיון כחלק מילדות נורמלית. אפילו המבוגרים משתמשים בכוח הדמיון כגורם מכוון בחייהם. ראשית, הם חולמים על בית חדש, ואחר כך הם יוצאים ונוקטים בצעדים הדרושים להשגתו. בתחילה, אדם חולם שיש לו סכום כסף גדול, ואחר כך הוא יוצא לעסקים כדי להרוויח כסף זה. באופן כזה, כוח הדמיון יכול לשמש לעתים קרובות כתכונה חיובית בהחלט. מתי הופכת אמירת שקר לעבירה? כאשר היא נעשית במכוון, במטרה להשיג משהו במרמה. לדוגמה, כאשר ילד משקר כדי לנסות להשיג משהו שלא מגיע לו. סוג זה של שקר הינו מסוכן וחייבים להענישו על כך, כיון שאם נתעלם ממנו, עלול הילד ללמוד מכך שהשקר משתלם. נוכל להשתמש בכוח הדמיון כדי להמריץ את ילדינו, לשאוף ולהתאמץ כדי להגיע למטרה. אמור לבנך: "אני רואה שאתה מסוגל להיות רב גדול, מנהיג קהילה חשובה, ותוכל להשיב לכל שאלותיהם". או, אמרי לבתך: "את עוזרת כל כך הרבה בבית! אני כבר רואה אותך נישאת לתלמיד חכם גדול, שילמד עוד יותר תורה, בזכות עזרתך הרבה". החדירו בילדכם את החלום שהוא זקוק לו, כך תתעורר בו השראה להגיע לאותם יעדים. תארו באוזניו כיצד יופיע שמו על העמוד הראשון של הספר, כמחבר. העניקו לו תמיד חלום, שיעזור לו לשאוף להגיע לדרגות גבוהות יותר ויותר. תקפידו להחזיר בילד שאיפות שמתאימות לכיוון בו הילד צועד, ולא שאיפות משל עצמכם. אפילו אם את רופאה מוצלחת או אתה עורך-דין מהולל, אין זאת אומרת שילדכם מתאים למקצוע זה. התבוננו בנטייתו הטבעית, במקום להדריך אותו בדרך שהוא לא רוצה ללכת בה.

מה תוצאות המבחן?

מעשה ואדם אחד דיבר רעות על אחד מתלמידי ישיבת כנסת ישראל בסלבודקה, ובה קילקל לו שידוך נאה שהוצע לו. בגלל ביטול הצעת השידוך, נגרמו לאותו תלמיד סיבוכים רבים, גייסוהו לצבא הרוסי, ועברו עליו שם הרפתקאות קשות וסבל רב. לאחר כמה שנים פישפש במעשיו אותו מוציא דיבה, והתחרט על צעדיו הרעים, אך לא מצא עוז בנפשו ללכת ולגלות לאותו נפגע מה שהוא עולל לו ולבקש את סליחתו. לכן כתב לרבי נתן צבי פינקל זצ"ל מכתב, שם התוודה שהוא האשם בביטול השידוך, וביקש אותו שיגלה את הדבר לאותו תלמיד וישפיע עליו שיסלח וימחול לו על מעשהו האכזרי. רבי נתן צבי נכנס בדברים עם אותו תלמיד וגישש את המצב, עד שגילה לו את דברי המכתב. הלה בעוז גבורתו הנפשית הצהיר מיד לפני רבו, שהוא מוחל לפוגע בו במחילה גמורה. רבי נתן צבי שחשדו אולי הדברים נאמרים מהשפה ולחוץ, שאל אותו שוב אם אין בליבו פניהם איזה טינה על משמצו, אך הלה המשיך ואישר לו שאינו מרגיש בליבו שום קפידא ותרעומת, וכי מאת ה' היתה זאת, וכל מה דעביד רחמנא לטב עביד. מיד נפל עליו רבי נתן צבי מרוב התרגשות, והעתיר עליו נשיקות חמות, וקרא עליו שהוא צדיק אמיתי, והעמידו למופת בפני חבריו. התלמיד גילה מידות אציליות כשמחל על המעשה שנעשה נגדו.

גם בקרבינו טמונות מידות עילאיות והן עומדות על הסף ומחכות שנוציאן מהכוח אל הפועל. הנסיונות הרבים שמתעוררים בחיי הנישואין בוחנים את הדרגה של מידות אלו. ואולי כדאי להתעורר ולבדוק מידי פעם את "תוצאות המבחן" אם נכשלו יש לחזור על החומר, לשנן, לסכם ולהיבחקן שוב, ואם הצלחנו נמשיך להצליח כדי לזכות בתעודת ההצטיינות מבורא כל העולמות, ולטוב לנו בזה ובבא.

עשה לך רב

שו"ת ממז"ר הרה"צ
הרב יוסף מונרבי שליט"א

אולי. והכל לפי ראות עיני המורה.

מה עדיף יותר, לספור עומר בזמן

ביחיד או מאוחר יותר במנין?

מותר ביחיד.

מי שבירך ברכות השחר בחצות

לילה, ורוצה לספור עומר אחר כך

בברכה, האם רשאי שהוא לילה או דינו

כיום גם לגבי זה, כיון שכבר בירך ברכות

השחר?

אין קשר בין הדברים.

האם מותר לעבור דירה בימי

הספירה?

ראוי להימנע.

האם מותר למקהלה לעשות חזרות

בספירת העומר למסיבת סוף שנה?

אם אין צורך גדול אין להקל.

כשרוצה להרגיע את ילדיו שלא

הגיעו לחינוך האם אפשר ע"י שמיעת

מוזיקה?

מותר.

האם מותר לספור עומר בברכה בבית

ספר לשם חינוך?

האם מותר לעבור דירה בימי

הספירה?

ראוי להיזהר בזה שאינו סימן טוב.

האם מותר לסייד הדירה ולשפצה

בימי העומר?

מותר.

כשחל שבועות במוצאי שבת, האם

מותר להסתפר בערב שבת?

מותר.

האם מותר ללכת לים או בריכה בימי

הספירה?

אל תקרי הליכות אלא הלכות

בשבת, כדי שלא יבואו לידי חילול שבת, וגם כדי שסעודת חינוך הבית תהיה ניכרת בפני עצמה.

מה שיש נוהגים שכאשר נכנסים לדירה חדשה, מניחים בבית ההוא שני תרנגולים זכר ונקבה, ושוחטים אותם שם לסגולה, יש להם על מה שיסמוכו, ואין בזה חשש משום דרכי האמורי. ומכל מקום טוב שלא לחוש לדברים כאלה שלא הוזכרו בש"ס ובפוסקים.

מותר לעשות סעודת חינוך הבית בחול המועד, ואין בזה חשש מצד "אין מערבין שמחה בשמחה".

מותר להכנס לדירה חדשה ואפילו לדירה לשם הרווחה, בימי ספירת העומר, ומותר גם לסייד ולצבוע את הדירה בימים אלה, וכן מותר לעשות טפטים חדשים לנוי בדירתו, ויכול גם לברך ברכת "שהחיינו" בימי ספירת העומר, על כניסתו לדירה החדשה, באכילת פרי חדש. אולם יש להמנע משמיעת כלי שיר, אף דרך הרדיו והטלוויזיה, בסעודת חינוך הבית, עד ליל ל"ג בעומר.

(ילקוט יוסף)

חנוכת הבית, אך לענין ברכת שהחיינו טוב ונכון שיקנה בגד חדש ויברך עליו שהחיינו ויכוין לפטור את שמחתו על הרחבת הדירה. ויש מי שכתב שגם בכהאי גוונא צריך לעשות לימוד של חנוכת הבית, ואם אין הדבר גובל בביטול תורה דברים, טוב לנהוג כן.

ראוי לערוך סעודת "חנוכת הבית" גם כששוכרים דירה, ולא רק בקניית דירה.

ראוי ונכון לערוך את חנוכת הבית כשקונים או שוכרים דירה לפני שילוונו בדירה, ולא לדחות את חנוכת הבית עד שיתסדרו בבית וכו', כי סדר חנוכת הבית חשוב מאוד להוציא המזיקים מהבית החדש, ובירור הניצוצות שבמקום. ויביאו עשרה אנשים (או לפחות שלושה) שיאמרו את כל הסדר.

יש אומרים שסעודת חנוכת הבית חשובה לסעודת מצוה, ובפרט אם אומרים בה דברי תורה, ויש חולקים. ולכן טוב לנהוג לעשות שם סיום מסכת בעת חנוכת הבית, כדי שהסעודה תיחשב לסעודת מצוה. ומנהג טוב הוא.

טוב שלא לעשות סעודת חנוכת הבית

מנהג ישראל קדושים לחנוך בית חדש, או דירה שקנה מיד שניה, בסעודת הודיה להשי"ת בשיירים ותשבחות ודברי תורה.

נוהגים שבעת סעודת חנוכת הבית, בעלי הדירה החדשה מברכים ברכת "שהחיינו" על פרי חדש, או על בגד חדש, ומתכוונים לפטור את הדירה והרהיטים החדשים. ומכל מקום הקונה דירה והוא שמח בקנייתו ורוצה לברך "שהחיינו", ואין לו בגד חדש או פרי חדש, רשאי לברך.

הקונה דירה מיד שניה, (דהיינו שדרו בו אנשים אחרים), לכתחילה טוב ונכון שיצבע ויסייד את הבית לפני שנכנס אליו, כיון שהמקום משפיע הרבה על האדם, שאם דרו בדירה זו אנשים בעלי ריב ומדון, או אנשים עם צרות וחולאים, או הרחוקים מהתורה והמצוות, ישפיע עליו המקום חלילה, ולכן על ידי הסידור יבטל את כח אחיזתו.

מה שנוהגים לעשות חנוכת הבית, זה דוקא בבנה בית חדש או קנה דירה, אבל אם הוסיף חדר בחצר שהיה לו מכבר, אין צורך לעשות

משל ונמשל

עדיין שהוא פשט רגל), כדי לקבל ממנו מתנות... אמר להם: דעו לכם שעד היום לבשתי את הבגדים הפשוטים לסימן ולאות על הצלחתי, אבל מהיום אין אני לובשם זכר לנס ההצלחה, אלא אני לובשם לבשת קבע, כיון שחזרתי לצערי למלאכתי הראשונה, וכמובן שאין לי מעות לחלק לכם. והנמשל, בזמן שהיה בית המקדש קיים שהיו עובדים את עבודת היום בפועל, היו קוראים בפרשה שמדברת על העבודה לאות וסימן להודיע שברוך השם בית המקדש קיים, באופן שהקריאה איננה עיקר אלא אות וסימן לשומעים, שכל הציוויים האלו נעשים באמת היום בבית המקדש ככתוב בפרשה, והכפרה היא לא על ידי הקריאה, אלא על ידי העבודה בבית המקדש. אומנם בזמן הזה שאנו בגלות ובית המקדש חרב, הקריאה בתורה אינה לסימן ולאות, אלא היא עיקרית שאנו אומרים את הקריאה במקום העבודה, שיחשוב לנו השם יתברך כאילו עשינו עבודה זו ביום זה בפועל, ובקריאה זו נעשית הכפרה, וכמו שכתוב: "ונשלמה פרים שפתינו". ולכן אף על פי שכבר אמר הכתוב "והיתה לכם לחוקת עולם" וגו', וכן אמר "כי ביום הזה יכפר עליכם" וגו', הנה זה אמר על מעשה העבודה בפועל, אבל אחרי שסיים כל סדר העבודה וחובות היום הקדוש, אמר "והיתה זאת לכם לחוקת עולם" וגו', היינו, שתהיה כפרכתם נעשית בתפילה שנקראת "זאת", וכן נשלמת על ידי קריאת התורה שנקראת "זאת".

(עוד יוסף חי)

"והיתה זאת לכם חוקת עולם לכפר על בני ישראל מכל חטאתם אחת בשנה" (טז, לד). יש להבין, למה אחר שגמר סדר העבודה וקדושת היום כולו, אמר "והיתה זאת לכם חוקת עולם"? והרי קודם פסוק זה כבר אמר על העבודה שהיא "חוקת עולם" וכמו שכתוב: "והיתה לכם לחוקת עולם בחודש השביעי" וגו'. והעניין יובן על פי משל: אדם אחד היה עובד אדמה, ותמיד כלי המחרשה היו בידו, והיה מתפרנס מיגיע כפיו בדוחק עצום, כי מרובים היו בני ביתו שזקוקים לפרנסה. והנה באחד הימים כאשר היה חורש באדמה, נראה לעיניו תחת הגבשושית כלי אחד טמון בארץ. משך את הכלי והנה הוא מלא זהובים. שמח מאוד על המציאה, בא לעיר וקנה לאשתו ולבניו בגדים חשובים ומתנות שונות. כמו כן שכר בית חשוב לדור בו, אבל מעדר שהיה חופר בו, וכן אותם בגדים פשוטים שהיה לובשם כשהיה מתעסק במלאכתו, לא השליכם החוצה, אלא הניחם בתוך ארון סגור, והוא החל לעסוק במשא ומתן לשלוח סחורה ממדינה למדינה. אותו איש קיבל על עצמו חוק ולא יעבור, שבכל שנה ושנה, כשיגיע יום עשירי לחודש אדר, שהוא יום שמצא את המציאה ונתעשר, יהיה יום טוב כמו יום פורים, ובאותו יום היה לובש אותם בגדים פשוטים שהיה לובש במלאכתו בשדה, וכן היה אוצז המעדר בידו, והיו באים כל בניו ונכדיו לקבל ממנו מתנות. והנה לאחר כמה שנים פשט את הרגל כיון שטבעה ספינתו בים, ולא נשאר מכספו שריד ופליט, והסוחרים שקנה מהם בהקפה באו לביתו ולקחו לו את כל מטלטלי הבית, ולא נשאר בידו כלום, והוצרך בעל כרחו לחזור למלאכתו הראשונה ולחרוש באדמה. והנה כשהגיע עשירי לחודש אדר באו בניו ונכדיו (שלא ידעו

לעילוי נשמת האיש היקר והחשוב מישל חיים מאיר בר כליפא בן רחל ת.נ.צ.ב.ה.	לעילוי נשמת האיש היקר והחשוב אבי אנוך קזר בן שלמה ופרידה ת.נ.צ.ב.ה.	לעילוי נשמת האיש היקר והחשוב מזכה הרבים חיים אברהם בן נזירה ת.נ.צ.ב.ה.	לעילוי נשמת האיש היקר המזוכך ביסורים עזרא בן גוהר ת.נ.צ.ב.ה.	לעילוי נשמת האשה החשובה המזוככת ביסורים פריה בת מליה ת.נ.צ.ב.ה.	לעילוי נשמת האשה החשובה המזוככת ביסורים שושנה פרח בת סלימה ת.נ.צ.ב.ה.
--	---	--	--	---	---

רוצה להיות
ממזכי הרבים
ולהפיץ את העלון?
052-7647449

להקדשות לתרומות ולכל עניני העלון אפשר לפנות לטלפון: 052-7647449
ניתן לתרום להוצאות העלון ולפעילויות המוסדות גם דרך נדרים פלוס" מכל רחבי הארץ
למעוניינים שהעלון ישלח בדוא"ל, נא להשאיר הודעה: yeasa.beracha@gmail.com
כתובתנו: מפרץ שלמה 100 חולון

